

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **T. T. H. H.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2018, č. j. 3 A 50/2016 – 25,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 18. 3. 2016, č. j. MV 14882-4/SO-2016, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 12. 2015, č. j. OAM-2091-19/TP-2015. Tímto rozhodnutím ministerstvo podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítlo žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 1. 2018, č. j. 3 A 50/2016 – 25, rozhodl o podané žalobě tak, že zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Současně uložil žalované povinnost do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni náhradu nákladů ve výši 9 800 Kč. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[3] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost a navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodnila tím, že vzhledem k tomu, že jí byla soudem uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, by výkon rozsudku znamenal pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je ekonomická efektivita řízení, resp. nepřijatelná zbytečná finanční zátěž Ministerstva vnitra jako správního úřadu, pokud důvod úspěšnosti v předcházejícím soudním řízení na straně žalobkyně v kasačním řízení odpadne.

[5] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Jak již dříve Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře konstatoval, soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí správního soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně představitelné na straně žalovaného správního orgánu v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, jsou mezi příkladmo uvedenými situacemi relevantními pro udělení odkladného účinku zařazeny případy vrácení řídičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v této věci se nejedná s ohledem na její povahu a skutkové i právní okolnosti o jeden z výjimečných případů, ve kterých je třeba návrhu žalovaného správního orgánu na přiznání odkladného účinku vyhovět.

[9] Podle citovaného ustanovení soud při rozhodování o odkladném účinku poměřuje závažnost újmy, která může vzniknout stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která může naopak vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Možná újma hrozící stěžovateli přitom musí být nepoměrně vyšší a zároveň nesmí být přiznáním odkladného účinku v rozporu s veřejným zájmem. Vyžaduje se tedy zároveň poměřování hrozící újmy s mírou rozporu přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem. Odkladný účinek kasační stížnosti má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti je prolamována právní moc soudního rozhodnutí, což je zákonem podmíněno splněním stanovených podmínek.

[10] Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č. j. 1 As 27/2012 – 32, nebo ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 – 11). K tomu, aby soud mohl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozhodnout, musí stěžovatel konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje.

[11] Stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovozovat, že jí skutečně hrozí újma, která by odůvodňovala prolomení právní moci napadeného rozsudku. Ke vzniku újmy nemůže dojít tím, že na základě rozsudku městského soudu je stěžovatelka povinna nahradit žalobkyni náklady řízení před městským soudem ve výši 9 800 Kč, když jiné právní důsledky, kromě toho, že je stěžovatelka povinna pokračovat v řízení, pro ni z napadeného rozsudku neplynou. Je

pokračování

nepochybné, že to pro stěžovatelku může znamenat určité zvýšené ekonomické náklady, nicméně u státu není představitelné, aby taková újma pohybující se v řádu několika tisíc Kč byla „nepoměrně větší újmou“ ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Navíc je třeba v této souvislosti uvést, že pokud bude na základě kasační stížnosti napadený rozsudek městského soudu zrušen, vznikne stěžovatelce nárok na vrácení zaplacené náhrady nákladů řízení. V případě, že žalobkyně tuto částku stěžovatelce nevrátí dobrovolně, má tato možnost domoci se jejího vrácení v občanskoprávním řízení. K této problematice lze odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2009, sp. zn. I. ÚS 1690/09, podle kterého „[d]ošlo-li ze strany žalovaného ke splnění povinnosti zaplatit náhradu nákladů řízení dříve, než rozhodnutí, které tuto povinnost ukládá, bylo zrušeno, vzniká na straně žalobce bezdůvodné obohacení, neboť mu bylo plněno z důvodu, který později zanikl.“

[12] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu